

Epistolae Merovingici et Karolini aevi

Bd.: 3

Berolini 1899

München, Institut für Griechische und Lateinische Philologie / Bibliothek für Lateinische Philologie der
urn:nbn:de:bvb:12-bsb00000539-9

contulit. Librum eiusdem contra libros quatuor Amalarii abbatis, Massonio incognitum, Baluzius ex codice Lugdunensi primus edidit. 3) Codex bibliothecae Parisinae quae dicitur nationalis 2315 saec. XII. Agobardus de correctione antiphonarii, quo uti supersedi. Prologus huius libri extat etiam in codice Admontensi 162 s. XII. fol. 164'—166, cf. Libell. de lite II, 298.

De Agobardi opusculis et epistolis, quae temporum notis omnino carent, hoc constare videtur, omnes eas scriptas esse postquam a. 816. Leidrado etiamnunc vivo ipse archiepiscopus Lugdunensis creatus est¹. Neque vero cogimur ultimis vitae eius annis, in quibus primo Lugduno expulsus, tum cum imperatore reconciliatus in sedem suam reversus est, aliquas ex illis adscribere, nisi forte opus de antiphonarii correctione, quo Amalarii res novas impugnavit.

In membranulis quondam Iacobi Sirmondi, tum codice 587 collegii Claromontani, de quo Lud. Traube accuratius rettulit (Poet. Carol. III, 722) loco sexto decimo Epistola Ludovici Pii ad Agobardum Lugdunensem archiepiscopum extitisse traditur, de qua, cum liber iam diu lateat vel perditus sit, nihil certi enucleare possumus.

Berolini anno 1896.

Ernestus Duemmler.

1) Ita censet Fr. Marcks, *Die polit. kirchl. Wirksamkeit des Erzb. Agobard v. Lyon* (Viersen 1888) p. 12.